

Předpis § 269 c. ř. s. jedná jen o důkazu skutečnosti u soudu přednesené.

(Rozh. ze dne 31. května 1929, R II 198/29.)

Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Upomínací žalobou okresního soudu je zjištěno, že žalobcem byl Adolf G., obchodník v U., nikoliv vymáhající věřitelka Kateřina G-ová. Podle § 9 ex. ř. pro jinou osobu, než která jest v exekučním titulu označena jako oprávněná, může exekuce jen potud míti místo, pokud listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými prokáže, že nárok v exekučním titulu uznaný přešel na osobu, jíž jest exekuce navržena. Ježto v projednávaném případě vymáhající věřitelka Kateřina G-ová neprokázala, že přešel na ni nárok, pro který vede exekuci, ani ve své exekuční žádosti to netvrdila, rekursní soud zamítl z toho důvodu její exekuční žádost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Právem poukázal rekursní soud k předpisu § 9 ex. ř. Podle tohoto předpisu bylo věcí vymáhající věřitelky, by prokázala listinou veřejnou nebo veřejně ověřenou, že na ni přešel nárok v exekučním titulu uznaný. Toho stěžovatelka neučinila a nemůže se odvolávati na předpis § 269 c. ř. s. a § 78 ex. ř., podle nichž nepotřebují důkazu skutečnosti u soudu známé, neboť § 9 ex. ř. nepřipouští důkaz o nástupnictví jinými průvody, než listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými a neuznává tedy ani platnosti zásady o notorietě (srv. také rozh. čís. 2066 sb. n. s.). Mimo to jedná § 269 c. ř. s. právě jen o důkazu skutečnosti, která však musí býti u soudu přednesena (§ 76 c. ř. s.), by k ní mohlo býti přihlíženo) (srov. rozh. čís. 2761 sb. n. s.). Označení vymáhající strany na rubru (§ 54 čís. 1 ex. ř.) jménem a příjmením s připojením slov »jako dědička«, nestačí právě tak, jakoby nestačil dodatek »jako postupník« nebo »jako obdarovaný« a pod., neboť zákon žádá průkaz veřejnou nebo veřejně ověřenou listinou. Netřeba se obíratí další otázkou, zda i zabavení vymáhané pohledávky pro jinou osobu bylo překážkou povolení exekuce, neboť z tohoto důvodu rekursní soud nezamítl exekuční návrh.

Čís. 9004.

Jen v nezákonném postupu, jenž se udál za soudního řízení, lze spatřovati zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, R I 326/29.)

Soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání žalované. Odvolací soud zamítl odvolání podané pro zma-

tečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. D ů v o d y: Žalovaná opírá odvolání jen o důvod zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s., ana jí byla nezákonným postupem odňata možnost jednati na soudě. Tvrdí, že jí bylo procesním soudem řečeno, že nebude jednáno. Než ze zpráv podaných k dozorčí stížnosti vyplývá, že žalované nebylo to sděleno procesním soudcem, nýbrž trestním soudcem, před nímž byla projednávána její trestní věc. Procesní soudce nebyl na tom účasten, nepostupoval tudíž nezákonně a není tu důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení i jeho odůvodnění jsou správná, vyhovující stavu věci i zákonu. Názor stížnosti, že zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. tu jest, když možnost, na soudě projednávati, byla straně kýmkoliv odňata nezákonným postupem, jest mylný. Opravný soud přezkoumává jen správnost rozsudku a předchozího řízení, může proto jen o nezákonném postupu, který se udál za soudního řízení, uznati, zda má v zápětí zmatečnost. Výkladu tomu nevadí ani trpný způsob doslovu § 477 čís. 4 c. ř. s., kde zákon na rozdíl od § 477 čís. 2 a 3 nepředpokládá výslovně činnost soudu, aniž okolnost, že se pod číslem tím děje zmínka též o zmatečnosti zaviněné opomenutým doručením, což se jistě může státi i třetími osobami. Z doslovu čís. 2 a 3 nelze nic podstatného dovozovati, protože doslov následujících čís. 6 a 7, vztahujících se nepochybně výhradně jen k činnosti soudu, používá též trpného způsobu, takže jde zřejmě jen o změnu slohovou, věcně však nevýznamnou. Osoby třetí zúčastněné na doručení jsou v mezích této účasti naroveň postaveny osobám soudním, jsouce právě jako tyto zákonem a zvláštním příkazem soudce (srv. §§ 87—122 c. ř. s.) povolány, by provedly doručení žaloby jako součást soudního řízení, a proto podléhá i jejich činnost přezkoumání opravného soudu. Referent trestního oddělení, jenž podle názoru stěžovatelky zavinil, že jí prý byla odňata možnost na soudě projednávati, nebyl na řízení o jejím civilním sporu úředně zúčastněn, jeho jednání nemohlo proto míti v zápětí zmatečnost řízení podle § 477 čís. 4 c. ř. s. a proto netřeba se obíratí výtkou stěžovatelky, že jeho postup byl nezákonný.

Čís. 9005.

Ten, kdo netvrdí, že byl vkladem zkrácen v právu knihovním, není oprávněn k žalobě o neplatnost knihovního vkladu.

Přijala-li nesvéprávná osoba nabídku svéprávné osoby, jest tato tak dlouho vázána, dokud zákonný zástupce nebo soud se neprohlásil o schválení smlouvy; do té doby nelze mluvit o neplatnosti vkladu podle § 61 kn. zák. Předpokládá se, že svéprávný smluvník věděl, že druhý smluvník jest ke smlouvě neschopný.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, Rv I 1714/28.)